

Vida i missatge

Neix a Estrasburg (1858), en el si d'una família aristocràtica. Amb només sis anys, ell i la seva germana, més petita es queden orfes i són confiats a l'avi matern, militar.

Foucauld féu estudis secundaris als Jesuïtes de París i a l'Escola Militar de Saint Cyr i més tard, a l'Escola de Cavalleria de Saumur. L'avi mor i hereta una gran fortuna que malgastarà. A l'Escola fa vida de disbauxat, indisciplinat i excèntric. El 1880 el seu regiment és enviat a Argèlia. El 1882, seduït per Àfrica del Nord, dimiteix de l'exèrcit i s'instal·la a Alger per preparar científicament un viatge de reconeixement al Marroc. Aprèn àrab i hebreu. Entre juny de 1883 i maig de 1884 camina clandestinament pel Marroc disfressat de rabí. Arrisca la vida unes quantes vegades. **Roman colpit per la fe i la pregària dels musulmans.**

▪ **1886:** Torna a França i redacta l'obra *Reconeixement al Marroc*. Viu sobriament. S'interroga sobre la vida espiritual. **Entra sense fe** a les esglésies i repeteix aquesta estranya pregària: **“Déu meu, si existiu, feu que us conegui”**.

▪ **1886-1889:** Entra a l'església de Sant Agustí de París per tal de demanar a l'abbé Huvelin lliçons sobre religió. Durant aquests anys viu a casa de la cosina Maria de Bondy i comença a pensar en la vida religiosa. Entre 1888-1889 es troba a Natzaret, lloc que el marca fortament. En tornar, dona tots els seus béns a la seva germana i decideix entrar a La Trapa, però no s'hi està gaire, ja que el seu desig radical d'imitar Jesús el porta a Natzaret.

▪ **1897:** Altre cop a Natzaret, fa de criat de les Clarisses i viu en una cabana unida a la tanca: *He obtingut el permís d'anar sol a Natzaret i viure-hi desconegut, dedicat al meu treball diari. Solitud, pregària, adoració, meditació de l'Evangeli, treball humil.*

▪ **1901:** És ordenat sacerdot a Viviers i posteriorment s'instal·la a Benni-Abbès (aprop de la frontera marroquina), on fa vida d'ermità. Per decorar el seu oratori, pinta la Visitació: **vol dedicar la seva vida a la trobada de l'altre prenent com a model la Mare de Déu.**

▪ **1905:** Recorre la zona dels Tuaregs. Fa un diccionari de la llengua tuareg que inclou una recopilació de cants i poesies berebers. Aquest treball és expressió del seu respecte per una cultura, el senyal del seu amor i el **desig d'esdevenir un d'entre ells, com Jesús:**

L'Islam va produir en mi una profunda convulsió. La visió d'aquesta fe, d'aquestes ànimes vivint en la contínua presència de Déu, em va fer entreveure alguna cosa de més gran i de més vertader que les ocupacions mundanes. (Carta a Henry de Castries, 8 juliol 1901)

Foucauld va voler ser **germà universal, identificat plenament amb l'humil treball de Jesús**. Aquesta exigència de fraternitat el girà en contra de les injustícies colonials, de les quals fou testimoni, i encara més pel fet que venien de persones que es deien cristianes:

Desgraciats vosaltres hipòcrites que poseu en els segells i per tot arreu: “Llibertat, Igualtat, Fraternitat, Drets humans, i que rebleu les manilles dels esclaus... que permeteu robar nens als seus pares per vendre'ls públicament; que castigueu el robatori d'un pollastre i permeteu el d'un home...” (Carta a Dom Martin, abat de Nostra Senyora de les Neus, 7 febrer 1902)

▪ **1907-1916:** Viu a Tamanrasset, no pot celebrar l'Eucaristia (sis mesos), perquè està sol, fins que rep l'autorització. I cau malalt. Els Tuaregs el salven tot compartint la poca llet de cabra que els queda en aquell temps de sequera. Carles **s'adona que l'amor dels germans passa pel bescanvi, per la reciprocitat.**

Entre 1909-1913 fa tres viatges a França per presentar el seu projecte “Unió de Germans i Germanes del Sagrat Cor”, el qual seria aprovat per les autoritats religioses. Entre 1914 i 1915, esclata la guerra a Europa i el desert s'agita. Per tal de protegir les poblacions, Foucauld construeix un fortí per acollir la gent, fins que l'1 de desembre de 1916, durant un pillatge, Carles és assassinat. Aleshores, a França ja hi ha 49 inscrits a la Unió de Germans i Germanes del Sagrat Cor. Anys després, el pare Voillaume fundà la comunitat dels Germanets del Sagrat Cor. Actualment, dinou fraternitats diferents de laics, sacerdots, religiosos o religioses viuen l'Evangeli a tot el món seguint les intuïcions de Carles de Foucauld.

Espiritualitat (*Escrits espirituals*. Ed. Proa, 1996)

♥ *Ha nascut, viscut i mort en les més profundes abjeccions i els oprobis extrems, havent escollit una vegada per sempre de tal manera el darrer lloc, que ningú no ha estat més baix que ell (...) Això és per a ensenyar-nos que la nostra manera de viure no és d'aquest món i, per tant, no hem de fer cap cas del paper que representa el món, sense aferrar-nos als oripells d'actors de teatre que demà haurem de deixar, sinó tan sols viure per al Regne dels cels (...) (pp. 53-54)*

♥ *“El qui m'estima és aquell que compleix els meus manaments” (...) Seguir el més exactament possible tots els vostres ensenyaments i els vostres exemples mentre vivim, i morim pel vostre nom, heus aquí el mitjà d'estimar-vos i de provar-vos que us estimem (...) (p.65)*

♥ *Vós, Senyor Jesús meu, esteu en la santa eucaristia! Esteu aquí, a un metre de mi, en aquest sagrari! (...) el vostre ésser sencer és aquí, en la seva doble natura! No éreu pas més a prop dels apòstols quan estàveu assegut enmig d'ells que ho sou de mi ara, Déu meu!*

♥ *(...)feu de mi un segon vos mateix, visqueu en mi i que ja no sigui més jo qui viu (...) Feu, doncs, els nostres pensaments, les nostres paraules, les nostres accions conformes a les vostres, conformes a allò que vos faríeu. (pp.74-74)*

♥ *Els sentits s'espanten del que ells anomenen perills, del que pot ocasionar el dolor o la mort, la fe no s'espanta de res, sap que no passarà res que Déu no vulgui: tots els cabells del vostre cap són comptats (Mt10,30)(...). (p.92).*

Pregària d'abandó

Pare em poso en les teves mans,
fes de mi el que vulguis,
sigui el que sigui, et dono gràcies.
Estic disposat a tot,
ho accepto tot,
per tal que la teva voluntat s'acompleixi en mi
i en totes les teves criatures.
No desitjo res més, Pare.
Et confio la meua ànima.
Te la dono amb tot l'amor de què sóc capaç,
perquè t'estimo i necessito donar-me,
posar-me en les teves mans,
sense reserves,
amb una infinita confiança,
perquè Tu ets el meu Pare.

